

Örök rangadók - Janika, díszel?adás

2013 október 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Megint es? lesz. Alacsonyan szállnak az összeköt?k” – ez volt a nap bemondása 1965. október 9-én a Népstadionban, ahol (szokás szerint) zsúfolt ház volt, mert a Magyarország–NDK vb-selejtez? döntött arról, melyik válogatott utazhat 1966-ban a világbajnokságra.

Ennek megfelel?en a nap karikatúrája alatt a következ? szöveg állt: London felé beszállás délután öt órától! Az „alacsonyan röpködésb?l” arra lehet következtetni, hogy nem kisasszonyfutballt játszottak a „baráti” felek, melyek mindegyikét magyar szakvezet? irányította: a magyar válogatottat Baróti Lajos, a keletnémetet Sós Károly szövetségi kapitány dirigálta. A néz?k közül 74 ezer volt magyar, hatezren pedig az NDK-ból érkeztek, f?ként Trabanttal és a Wartburg 311-es meg 312-es típusával, mert – noha a szocialista országok közötti légi forgalmat nyomott árú jegyek jellemezték – Berlinben, Drezdában vagy Lipcsében még a kedvezményes repül?utat sem tudták megfizetni a dolgozók.

A belép?k nem terhelték meg a pénztárcát, bár a tikettek kincset értek. Diákjegyet már hat forintért lehetett váltani – igaz, az hivatalosan a stadion tetejére szólt, ahonnan gyufaszálemberkéknek látszottak a játékosok –, miközben a „Kényelmesen nézheti a tévém?sort” szlogennel reklámozott Merkur fotel darabja 870 forintba került. Az állami kereskedelem mindenesetre jó érzékkel csapott hírverést az ül?bútornak, hiszen az után indította tévéfotelkampányát, hogy a meccs 80 ezer „zsugája” el?vételben elkelt.

Az eladáshoz nem kellett sok id?: az árusítás október elsején, pénteken kezd?dött, és hétf?re már valamennyi belép? elfogyott úgy, hogy vasárnap nem tartott nyitva az akkori Népköztársaság útján (a mai Andrássy úton) álló, rendszeresen megrohamozott jegyiroda. A Stadion Szállóban nyugodtabban teltek az órák. Ott lakott a válogatott. Ám nem arról a hotelr?l van szó, amely a Budapest Sportcsarnokkal egy id?ben épült (a fedett arénával együtt avatták fel 1982-ben), hanem a Népstadion toronyépülete mellett létesített kis szállodáról: ebben mindössze huszonhat szoba volt, és egyszerre legfeljebb 101 személyt fogadhatott.

Hatvanöt ?szén nem tanyáztak benne annyian, csupán a nemzeti együttes két edz?je (Barótin kívül Illovszky Rudolf), orvosa (dr. Botár Zoltán), gyúrója (Vinkovics Lajos), valamint tizenöt kerettagja „foglalta el”. A tizenötb?l tizenegyen két klubból, a listavezet? Vasasból és a második helyen álló FTC-b?l kerültek ki, de ebben a

versengésben az ezüstérmes pozícióban lév?k vitték el a pálmát: Géczi István, Novák Dezs?, Mátrai Sándor, Rákosi Gyula, Albert Flórián és Fenyvesi Máté a Ferencvárost, míg Mészöly Kálmán, Ihász Kálmán, Mathesz Imre, Fister Ferenc és Farkas János Angyalföldet képviselte (6-5).

Egy-egy labdarúgót delegált a Tatabánya (Gelei Józsefet), a Honvéd (Sipos Ferencet), az MTK (Nagy Istvánt) és az Újpest (Bene Ferencet), a négy „egyke” közül azonban háromnak jó esélye nyílt arra, hogy helyet kap a tizenegyben. A kérdés csupán az volt: Rákosi vagy Fister lesz-e (mostani kifejezéssel) a bal oldali középpályás? Baróti a Gelei – Mátrai, Mészöly, Sipos, Ihász – Mathesz, Rákosi vagy Fister – Farkas, Bene, Albert, Fenyvesi kezd? csapat szerepeltetését tervezte, aztán változtatnia kellett elképzelésén, mert Mészöly az utolsó edzések egyikén megsérült. Így Mátrai lett a közép-, Novák pedig a jobbhátvéd, s végül Rákosit küldte pályára a szakvezet?, akinek jó érzéke meg szerencséje is volt: Rákosi és Novák egyaránt gólt szerzett...

Sós jóval szerteágazóbban válogatott: egy-egy futballistát vetett be Rostockból (Herbert Pankaut), az Odera menti Franfkurtból (Jürgen Nöldnert) és Karl-Marx-Stadtból (Dieter Erlert), kett?t-kett?t Berlinb?l és Jenából (Otto Frässdorfot és Waldemar Mühlbächert, illetve aDucke testvéreket, Petert és Rolandot), míg négyet Lipcséb?l (Horst Weigangot, Manfred Waltert, Manfred Geislert és Henning Frenzelt). Közülük Weigang kapusnak nem sok öröme volt 1965-ben a magyar f?városban, annál inkább a boldogságban úszott húsz évvel kés?bb Szófiában, hiszen lánya, Birte két arany- és egy ezüstérmet nyert az úszó-világbajnokságon (majd egy els? és két második helyezést ért el 1988-ban a szöuli olimpián). Annyiban azért hasonlítottak egymásra a sportos helyszínek, hogy Budapesten is vizes volt a pálya...

Fél óra múltán megannyi hazai szem szintén nedvessé vált, hiszen Nöldner átadásával Peter Ducke kiugrott, és vezetést szerzett az ellenfélnek. A magyar szurkolók addig csupán hurráoptimistának tartották a Deutsches Sportechót, a keletnémet lap ugyanis azt írta: „Ha illúzióink nincsenek is, reménykedünk, elvégre lépésr?l lépésre közelítettük meg a magyar válogatott színvonalát.” E megállapítást alátámasztotta, hogy a B együttesek egy nappal korábbi találkozóján, melyet Gerában rendeztek, az NDK második csapata 2-1-re legy?zte honfitársaink Varga László – Bakos, Orbán, Dunai Lajos, Kincses (Marosi) – Solymosi, Komora – Molnár Dezs?, Varga Zoltán, Puskás Lajos, Korsós (Zámbó) összetétel?, egészen kiváló labdarúgókból álló gárdáját.

Ellentmondott viszont a „demokratikus köztársaságban” tapasztalható der?nek, hogy a legjobbak addigi hét találkozója közül egyet sem nyert meg az NDK-garnitúra (öt gy?zelem, két döntetlen volt a magyar mérleg). S az els? félid? vége felé sikerült is egyenlíteni: Bene lövését Weigang kiejtette, és Rákosi két méterr?l a kapuba passzolt. Majd a szünet után Novák szabadrúgásból fordított; „hálából” Baróti kihagyta ?t a vb-keretb?l, s?t még az – egy kori megfogalmazás szerint – „itthon készül?k” közé sem jelölte. (Pedig Mészöly sérülését és a jobb-bekk bevetését így kommentálta: „Legalább lesz egy jó szabadrúgónk.”) A „maradiak” közé tartozott Göröcs János, Puskás és az az Ihász, akit a világbajnokság csoportmérk?zései után Angliába rendelt a szövetségi kapitány, aztán mégsem játszatta ?t a Szovjetunió csapata elleni, 2-1-re elvesztett negyeddönt?n...

Ám hol voltunk még Nagy-Britanniától! Nöldner szöglete után Peter Ducke egyenlített (2-2), majd a hetvennyolcadik percben ugyanúgy ott hagyta a magyar véd?ket, mint a mérk?zés els? góljánál. A magyar futball „Fekete Pétere” lehetett volna, ha mesterhármast ér el, Gelei azonban megmentette hazánk fiait a fenyeget? triplázástól, és két perccel kés?bb Farkas mámorossá tette a diadalra váró, de mind aggodalmasabb Népstadiont. Az ötvenedik válogatott mérk?zését játszó Albert alakította ki a helyzetet, a Vasas-csatár pedig – mint rendesen – értékesítette azt, és már nemcsak a jubilánsokat (Sipos hetvenedszer vette fel a címeres mezt), hanem a 3-2-es gy?zelmet is lehetett ünnepelni. A találkozó el?estéjén Baróti nemhiába vitte a keretet a Kamara Varieté el?adására, a színpadon megjelenített Pesti álmok valóra váltak...

„Ott leszünk Angliában!” – ujjongott másnap a Népsport. Farkas ellenben azt mondta: „Kapkodtam a leveg? után.” Ám mire a hallgatóság összenézett volna, hozzátette: „Mármint akkor, amikor a nyakamban volt az egész csapat.” A mérk?zést eldönt? extraklasszisról az outsidernek nem nevezhet? Peter Ducke azt nyilatkozta, hogy „úgy száguldozott, akár a gyorsvonat”, míg a sportújság így írt róla: „Farkas volt a magyar válogatott legjobbja. Rengeteget változtatta a helyét, többször felt?nt a másik szélen. (...) A gy?ztes gólt rendkívül higgadtan és tudatosan szerezte.” A meccs h?sét balti lapban is méltatták. A mérk?zést Kestitus Andziulis játékvezet? dirigálta: ? hivatalosan szovjet volt, de litván földr?l érkezett. Civilben pedig sportújságíróként dolgozott. Ennélfogva Kaunasban megemlékezhetett arról, hogy a meggypiros mezesek Farkasa nagyobb népszer?ségnek örvendett a hatvanas évek közepén, mint minden id?k legkedveltebb magyar színdarabjainak-mozifilmjeinek egyike, Békeffy István és Stella Adorján Janikája...

Farkas és Frässdorf harca a leveg?ben - Fotó: MTI - Kovács Gyula

Magyarország–NDK 3-2 (1-1)

1965. október 9., Népstadion, 80 000 néz?. Jv.: Andziulis (szovjet).

Magyarország: Gelei – Novák, Mátrai, Sipos, Ihász – Mathesz, Rákosi – Farkas, Bene, Albert, Fenyvesi.

NDK: Weigang –Frässdorf, Walter, Mühlbächer, Geisler – Pankau, Nöldner – Frenzel, Erler, Peter Ducke, Roland Ducke.

Gól: Peter Ducke (30. és 72.), Rákosi (40.), Novák (53.), Farkas (80.).

www.nol.hu - Hegyi Iván
Infó: A cikk eredeti változata a 2013.09.14-i Népszabadságban olvasható.

Ajánló